

arbejde et saadant Lovforslag har jeg her ved den Ære at foreslaa Nedsættelse af en Kommission bestaaende af 17 Medlemmer med en af Kongen udnævnt Formand og Næstformand, medens af de øvrige Medlemmer 7 vælges af Konseilspræsidenten og 8 af Rigsdagen saaledes, at 2 udpeges af hvert af Rigsdagens Partier blandt dets Medlemmer. Kommissionens Opgave fastsættes i § 1 og bliver: a) at undersøge Spørgsmaalet om Principperne for Stats-Tjenestemænds Lønnings-, Pensions- og Understøttelsesforhold, derunder navnlig om Lønningernes Størrelse mulig burde sættes i et vist Forhold til Prisen paa de væsentligste Livsfornødenheder, og b) at udarbejde Forslag til Lov om Stats-Tjenestemænds Lønnings-, Pensions- og Understøttelsesforhold. Lovforslagets øvrige Indhold gaar ud paa: at fastsætte Kommissionsmedlemmernes Vederlag og deslige og svarer til Bestemmelser i tidligere Lovforslag af lignende Beskaffenhed. Jeg skal hermed have den Ære at anbefale Lovforslaget til det høje Tings velvillige Behandling.

Formanden: Derefter har Indenrigsministeren Ordet for at fremsætte det af ham anmeldte Lovforslag.

Indenrigsministeren (Rode): For det fjerde Krigshøstaar vil de hidtil trufne Foranstaltninger til Befolkningens Forsyning med Næringsmidler ikke være tilstrækkelige. Hidtil har de vist sig tilstrækkelige. Ogsaa dette Aar vil forløbe, uden at nogen Mangel paa Næringsmidler af Landets Hjemmeavl vil vise sig. Vi er i saa Henseende gunstigere stillede end de fleste andre Lande. De trufne Rationeringer af Sukkeret og Brødet har vist sig at hvile paa et fast Grundlag, saa at de beregnede Rationer vil kunne fortsættes. Jeg har endog hørt, at man i den sidste Tid mener, at der rundt om i Landet findes saa store Lagere, navnlig af Brødkorn, at en for stor Mængde er opsamlet. Denne Paastand er dog ikke rigtig. Da vi i Fjor nærmede os de sidste og altid vanskeligste Maaneder i Høstaaret, forespurgte vi Amterne, hvilke Beholdninger af Korn de havde, og hvor meget de vilde have Brug for af fremmed Korn for at kunne komme igennem Høstaaret ud, og Amterne opgav, hvad de i saa Henseende havde Brug for, hvorefter der rundt om i Landet fra Statens Kornlagere af fremmed Rug blev tilstillet Amterne, hvad de maatte have Brug for. Am-

ternes Opgivelser viste sig at være rigtige i det store og hele, idet det, der forlangtes, slog til, og saaledes at der heller ikke ved Indtrædelsen af ny Høst blev noget synderligt Overskud. Paa samme Maade har Indenrigsministeriet i Aar spurgt Amterne om, hvorledes deres Beholdninger vil slaa til, og derefter maa man antage, at hvad Amterne har opkøbt, og hvad der ligger for Statens Regning, sammenholdt med, hvad der findes paa andre Hænder, vil slaa til efter Beregningen. Beregningen er, som ærede Medlemmer vil vide, gaaet ud fra en sen Høst, idet det ikke vil kunne nytte at regne med en tidlig Høst, hvis Høsten skulde indtræffe sent. Hvis Høsten skulde indtræffe i Aar tidligere end i Fjor, er det muligt, at der vil kunne drages et Overskud ind i det kommende Høstaar, og man maa haabe, at dertil kunne føres et mindre Overskud navnlig af fremmed Hvede og fremmed Hvedemel over i det kommende Høstaar.

Altsaa, med Hensyn til Befolkningens Ernæring har der ikke og vil der ikke i indeværende Høstaar vise sig Vanskeligheder. Derimod kan ingen være blind for, at der med Hensyn til Landets Forsyning med Foderstoffer i de sidste Maaneder af Høstaaret vil opstaa store Vanskeligheder, særlig paa Grund af de Modningsforhold, som er indtruffet i Aar, og hvorved Græshøsten, Grøntfoderhøsten, er blevet saa meget ringere, end man maatte haabe. Jeg har mange Steder fra set Udtalelser om, at paa de Vanskeligheder, der nu indtræffer her i Slutningen af Høstaaret, kunde der have været raadet Bod ved en kraftigere Indførsel af Foderstoffer ude fra. Disse Bebrejdelser for, at vi her hjemme har indført for lidt, som man nu og da møder, støder sammen med den Kritik, vi ofte ser fremsat i fremmede Lande om, at alt for mægtige Tilførsler er gaaet til vort Land. Ingen af Paastandene, hverken den om de for smaa Tilførsler eller den om de for mægtige Tilførsler, er rigtig. Sandheden er, at vi i disse Aar, ogsaa i indeværende Aar, har kæmpet os igennem, og indtil en ny Vending i de krigsførendes Politik indtraf, har vi faaet nogenlunde, hvad vi har Krav paa, nogenlunde, hvad vi har Brug for. Men den, som tror, at man paa visse Tider kunde have forøget vore Tilførsler ekstraordinært, kender intet til Verdensforholdene, hvor den stadige Kontrol med den regelmæssige Tilførsel mere og mere skærpet har passet paa, at der ikke til noget Land kom nogen mistænkelig stor